

godt lade sig gøre. Saa snart en sagde noget til en Strejkebryder, kunde han straks blive anholdt. Disse Kvinder bleve straks slæbte paa Politistationen, hvor Politiasistenten optraadte meget raat overfor dem, efter hvad de selv sige — og jeg har ingen Grund til at tro, at det ikke er sandt. Han truede dem til at vedtage hver en Bøde paa 40 Kr. Det vilde de ikke, de sagde, at 40 Kr. repræsenterede for dem en saa umaadelig Sum, at de ikke kunde betale den. Naa, saa blive De kørte til Arresten paa Blegdamsvejen med det samme, sagde Politiasistenten, og det gentog han flere Gange. Da Kvinderne havde smaa Børn hjemme, gik de til Slut ind paa at vedtage en Bøde paa 40 Kr. Er det lovligt, at en Politiasistent optræder saaledes? Det er jo en Slags Pengeafpresning, det er jo ulovlig Tvang, fuldt saa meget som i de Tilfælde, der ellers paadømmes efter Straffelovens § 210. Kvinderne havde den Opfattelse, at de vilde blive arresterede med det samme og vilde komme til at sidde i Blegdamsvejens Arrest. Det var selvfølgelig ogsaa Meningen, at det skulde forstaas saaledes. Jeg har haft en Samtale med Birkedommeren om Sagen, og han sagde, at det var noget, de ofte gjorde, og hvis han havde været til Stede, da Kvinderne bleve sendte derhen, vilde han have sat Retten og afsagt Dom med det samme — han sagde ikke noget om, at de vilde være blevne satte i Arrest til Afsoning med det samme. Noget saadant bør paatales alvorligt, og jeg opfordrer den højtærede Minister til at undersøge disse Ting. Maa jeg med det samme gøre en lille Tilføjelse til, hvad det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) forleden sagde. Disse Kvinder indgav Ansøgning om Eftergivelse af den Mulkt, de havde vedtaget. Nu tror jeg, det er Praksis i Justitsministeriet, at der altid svares paa saadanne Ansøgninger, enten Ja eller Nej. Disse Kvinder have imidlertid sagt mig, at de intet Svar have faaet. De have underhaanden faaet at vide, at Ansøgningen er bleven afslaaet. Den ene af dem fik en Tilsigelse til at møde paa Nordre Birks Kontor. Da hun kom derhen, sagde Betjenten, som tog imod hende: Naa, det er altsaa til Afsoning. Da hun intet vidste om, at Ansøgningen var bleven afslaaet — i hvert Fald havde hun ikke faaet officiel Meddelelse derom, hun havde kun faaet det at vide underhaanden af en Dame —, sagde hun: Det kan da aldrig være muligt, jeg har jo indgivet Ansøgning om Benaadning. Ja, dette her lyder paa Afsoning, sagde Betjenten. Nu havde hun

imidlertid ved formaaende Venners Hjælp faaet samlet de 40 Kr., som hun havde vedtaget i Bøde, saa hun kunde betale med det samme og derved slippe for Afsoning, men havde hun ikke haft Pengene med, var hun sikkert bleven indsat til Afsoning med det samme. Det kalder jeg Vilkaarlighed. Der bør undersøges, og det maa straffes, hvis det kan rammes.

Jeg skal nævne et andet Tilfælde, som ogsaa er karakteristisk for den Maade, hvorpaa man har taget hele denne Sag. En Haandværker kom en Dag kørende paa Cykle paa Aaboulevarden fra sit Arbejde. Da han kom til Parcelbroen, var der forsamlet en Del Mennesker, saa han ikke kunde komme frem uden at gøre en lang Omvej — formodentlig vilde han ogsaa nok se, hvad Menneskemængden var samlet for. Han traf en bekendt og talte et Øjeblik med ham. Saa kom der en Betjent og sagde: Vil De gaa. Vedkommende sagde Farvel til sin bekendt og gav sig paa Vej, men Menneskemængden var saa tæt, at han ikke kunde komme hurtigt nok frem, da han havde Cykle med og nødig vilde køre ind paa Folk med den. Det gik altsaa ikke saa hurtigt, som Betjenten ønskede, det skulde gaa. Betjenten gav sig da til at puffe til ham, som Betjentene pleje, og som Folk, der ere vant til at færdes her i Byen, have set saa tidt. Manden vilde saa skynde sig at komme frem, men saa samlede de tilstedeværende sig tæt om ham og sagde: Noter dog Nummeret paa den Betjent, som bærer sig saadan ad. Saa sagde den anden: Jeg har noteret det, det er Nr. 134. Nu er De anholdt, sagde Betjenten og greb ham i Armen og slæbte af Sted med ham. Efterhaanden kom der et Par Betjente til, og til sidst var der 4 Mand om at transportere ham til Stationen, skønt han ikke gjorde den mindste Modstand. Da han var kommen paa Stationen, kom der lidt efter to Vidner, der kom for Resten flere, som vilde melde sig som Vidner for at kunne vidne om, at Manden i Virkeligheden intet havde gjort. De 2 af Vidnerne fik Lov til at komme ind, der var 3 Vidner til, som ønskede at komme ind, men dem fejdede Politiet af og sagde: Her er Vidner nok, vi behøve ikke flere end 2 Vidner. Og 2 Vidner pleje jo ogsaa at være nok. Disse Mennesker sad der saa en Tid. Vedkommende Mand spurgte Betjenten, om der ikke skulde skrives Rapport, medens Vidnerne endnu vare der, men Betjenten sagde: Nej, vi behøve ingen Rapport, det er noget, vi selv skulle bestemme,